Diumenge de Rams (B)

Text de l'Evangeli (*Mc* 14,1-15,47): Dos dies després era la Pasqua i els Àzims. I els grans sacerdots i els escribes buscaven la manera de prendre'l [a Jesús] amb engany i matar-lo, perquè deien: «No durant la festa, no fos cas que hi hagués un avalot del poble».

I trobant-se [Jesús] a Betània a casa de Simó el leprós, mentre era a taula, vingué una dona que duia un vas d'alabastre d'un perfum de nard pur de gran preu. I trencant el vas d'alabastre, el vessà damunt el seu cap. Però n'hi havia alguns que s'indignaren interiorment [dient]: «A què ve aquest malbaratament del perfum? Perquè aquest perfum s'hauria pogut vendre en més de tres-cents denaris i donar-ho als pobres». I rondinaven contra ella.

Però Jesús digué: «Deixeu-la. Per què la molesteu? Una bona obra ha fet amb mi. Perquè els pobres els teniu sempre amb vosaltres, i quan vulgueu els podeu fer bé, però a mi no sempre em teniu. Allò que podia, ho ha fet: s'ha avançat a ungir el meu cos per a la sepultura. I en veritat us dic: allà on aquest evangeli serà predicat, a tot arreu del món, el que aquesta ha fet es dirà en memòria d'ella».

I Judes Iscariot, un dels Dotze, anà als grans sacerdots, per tal de posar-lo a les seves mans. I ells, en sentir-ho, se n'alegraren i li prometeren que li donarien diners. I cercava la manera de fer-lo a mans oportunament.

I el primer dia dels Àzims, quan immolaven la Pasqua, li diuen els seus deixebles: «On vols que anem i preparem [tot] perquè mengis la Pasqua?». I envia dos dels seus deixebles, i els diu: «Aneu a la ciutat i us sortirà a l'encontre un home portant un càntir d'aigua; seguiu-lo, i allà on entri, digueu a l'amo de la casa: "El Mestre diu: on és la meva estança on haig de menjar la Pasqua amb els meus deixebles?". I ell us mostrarà una gran sala a dalt, guarnida, ben disposada; i allí prepareu-nos-ho». I sortiren els deixebles i entraren a la ciutat i ho trobaren tal com els ho havia dit, i prepararen la Pasqua.

I arribat el vespre, vingué amb els Dotze. I mentre ells eren a taula i menjaven, digué Jesús: «En veritat us dic: un de vosaltres em trairà, el qui menja amb mi». Començaren a entristir-se i a dir-li un després de l'altre: «Per ventura soc jo?». I ell els diu: «Un dels Dotze, el qui suca amb mi en el plat. Perquè el Fill de l'home, ben cert, se'n va, tal com està escrit d'ell; però ai d'aquell home, per mitjà del qual el Fill de l'home és traït! Més li valdria si no hagués nascut l'home aquell».

I mentre estaven menjant, Jesús, prenent pa [i] dient la benedicció, el partí i els el donà, i digué: «Preneu: això és el meu cos». I havent pres un calze [i] havent donat gràcies, els el donà i en begueren tots. I els digué: «Aquesta és la meva sang de la [nova] aliança, que és vessada per molts. En veritat us dic: ja no beuré del fruit del cep fins al dia aquell que el begui, nou, en el regne de Déu».

I dit l'himne, sortiren cap a la muntanya de les Oliveres. I els diu Jesús: «Tots us escandalitzareu, ja que està escrit: Colpiré el pastor i s'esgarriaran les ovelles. Però després, quan hauré ressuscitat, us precediré a la Galilea». I Pere li diu: «Encara que tots s'escandalitzin, jo no». I li diu Jesús: «En veritat et dic: tu, avui, en aquesta nit, abans que el gall canti dues vegades, me'n negaràs tres». Però ell, parlava insistentment: «Encara que hagi de morir juntament amb tu, no et negaré». I de manera semblant també parlaven tots.

I venen al predi que té com a nom Getsemaní, i diu als seus deixebles: «Seieu aquí, mentre prego». I prenent Pere i Jaume i Joan amb ell, començà a sentir espant i angoixa. I els diu: «La meva ànima està trista fins a la mort; quedeu-vos aquí i vetlleu». I havent-se avançat un poc, queia sobre la terra i pregava perquè, si era possible, passés d'ell aquella hora. I deia: «Abbà, Pare! Tot t'és possible, fes passar de mi aquest calze, però no sigui allò que jo vull, sinó el que tu [vols]». I vingué i els trobà dormint, i diu a Pere: «Simó, ¿dorms? ¿No has pogut vetllar una hora? Vetlleu i pregueu perquè no entreu en temptació, perquè l'esperit, cert, és prompte, però la carn és feble». I anant-se'n un altre cop, pregà dient les mateixes paraules. I venint novament els trobà que dormien, ja que els seus ulls els pesaven, i no sabien què respondre-li. I ve per

tercera vegada i els diu: «¿Dormiu encara i descanseu? Ja n'hi ha prou; ha arribat l'hora. Heus aquí que el Fill de l'home és posat a mans dels pecadors. Aixequeu-vos, anem! Mireu que és aquí el qui em traeix».

I tot seguit, quan encara estava parlant, ve Judes, un dels Dotze, i amb ell una turba amb espases i garrots, de part dels grans sacerdots, dels escribes i dels ancians. Els havia donat un senyal el traïdor, dient-los: «Aquell que jo besi, és ell, agafeu-lo i porteu-lo amb cautela». I en arribar, atansant-se-li tot seguit, diu: «Rabbí», i el besà. I ells, li posaren les mans a sobre i el prengueren. Però un dels presents, traient l'espasa, colpejà un servidor del gran sacerdot i li tallà l'orella. I contestant Jesús, els digué: «¿Com a un lladre heu sortit amb espases i garrots a agafar-me? Cada dia era amb vosaltres al temple ensenyant i no m'agafàreu. Però... que es compleixin les Escriptures!». I abandonant-lo, fugiren tots. I un cert adolescent el seguia, cobert amb un llençol sobre el cos nu, i l'agafen, però ell, deixant anar el llençol, s'escapà nu.

I dugueren Jesús al gran sacerdot, i es reuniren tots els grans sacerdots, els ancians i els escribes. I Pere el seguia de lluny fins a dins, a l'atri del gran sacerdot, i s'estava assegut amb els servidors i s'escalfava a la vora del foc. Els grans sacerdots i tot el sanedrí buscaven un testimoni contra Jesús per fer-lo morir i no el trobaven. Perquè molts testificaven en fals contra ell, però els testimonis no concordaven. I alguns, aixecant-se, donaven fals testimoni contra ell, dient: «Nosaltres el vam sentir que deia: "Jo desfaré aquest temple fet amb les mans, i en tres dies n'edificaré un altre no fet amb les mans"». I ni així era concorde el testimoniatge d'ells. I aixecant-se el gran sacerdot enmig, interrogà Jesús, dient: «¿No respons res a allò que aquests testifiquen contra tu?». Però ell callava i no respongué res. Novament el gran sacerdot l'interrogava, i li digué: «¿Tu ets el Crist, el Fill del Beneït?». I Jesús digué: «Jo soc, i veureu el Fill de l'home assegut a la dreta del Poder i venint en els núvols del cel».

Però el gran sacerdot, esquinçant les seves vestidures, digué: «Quina necessitat tenim encara de testimonis? Heu sentit la blasfèmia. Què us en sembla?». I tots ells el condemnaren com a reu de mort.

I alguns començaren a escopir-li, i a tapar-li la cara, i donar-li cops de puny, i dir-li: «Profetitza»; i els servidors li donaven bufetades.

I trobant-se Pere a baix, a l'atri, vingué una de les criades del gran sacerdot i, en veure Pere que s'escalfava, mirant-lo, diu: «També tu eres amb el Natzarè, aquest Jesús!». Però ell ho negà, dient: «Ni el conec ni sé què dius!». I sortí a fora davant l'atri, i el gall cantà. I la criada, havent-lo vist, novament començà a dir als qui eren al voltant: «Aquest és d'ells!». Però ell un altre cop ho negava. I després d'una mica, els qui eren allí deien a Pere: «Veritablement ets d'ells, ja que també ets galileu!». I ell començà a maleir i a jurar: «No conec aquest home de qui parleu!». I a l'instant novament el gall cantà. I es recordà Pere de les paraules que li havia dit Jesús: «Abans que el gall canti dues vegades, me n'hauràs negat tres». I començà a plorar.

I de seguida, molt de matí, havent-se reunit en consell els grans sacerdots amb els ancians i els escribes, és a dir, tot el sanedrí, lligant Jesús, el dugueren i el posaren a mans de Pilat. I l'interrogà Pilat: «¿Tu ets el rei del jueus?». I ell responent, li diu: «Tu ho dius». I els grans sacerdots l'acusaven de moltes coses. I Pilat l'interrogà un altre cop, dient: «¿No respons res? Mira de quantes coses t'acusen». Però Jesús ja no va contestar res més, de manera que Pilat n'estava meravellat.

Cada festa, els deixava anar un pres, qualsevol que demanessin. Hi havia l'anomenat Barrabàs, que estava pres amb els sediciosos, els quals en la revolta havien comès un homicidi. I havent pujat la turba, començaren a cridar que fes amb ells com solia. Pilat els respongué, dient: «¿Voleu que us deixi anar el rei dels jueus?». Perquè sabia bé que els grans sacerdots l'hi havien portat per enveja. Però els grans sacerdots agitaren la turba perquè més aviat els alliberés Barrabàs. I altra vegada Pilat, responent, els deia: «Què faig, doncs, al qui dieu el rei dels jueus?». I ells de nou cridaren: «Crucifica'l!». Però Pilat els deia: «I quin mal ha fet?». I ells cridaren més fort encara: «Crucifica'l!». I Pilat, volent satisfer el poble, els deixà anar Barrabàs, i abandonà Jesús, després d'haver-lo assotat, perquè fos crucificat.

I els soldats el dugueren a dintre del palau, que és el pretori, i convocaren tota la cohort. I el van

revestir de porpra, i li posaren una corona d'espines que havien trenat. I començaren a saludar-lo: «Salve, rei dels jueus!». I li colpejaven el cap amb una canya, i li escopien, i doblegant el genoll l'adoraven. I després que s'hagueren burlat d'ell, el despullaren de la porpra i li posaren les seves vestidures. I el treuen fora per crucificar-lo.

I un tal Simó Cireneu, el pare d'Alexandre i de Rufus, que passava per allí, venint del camp, el requeriren perquè li portés la creu. I el duen a l'indret del Gòlgota -que vol dir: Lloc de la Calavera. I li donaven vi mirrat, però ell no l'acceptà.

I el crucifiquen i reparteixen les seves vestidures, fent-se a la sort el que tocaria a cadascú. I era l'hora tèrcia i el crucificaren. I estava escrit el rètol de la seva causa: «El rei dels jueus». I amb ell crucifiquen dos lladres, un a la seva dreta i l'altre a l'esquerra. ()

I els qui passaven per allí blasfemaven contra ell movent els seus caps, i dient: «Bah!, el qui destrueix el temple i en tres dies l'edifica, salva't a tu mateix baixant de la creu!». De manera semblant, també els grans sacerdots, burlant-se'n entre ells amb els escribes, deien: «D'altres ha salvat, a ell mateix no es pot salvar. El Crist, el rei d'Israel, baixi ara de la creu perquè ho vegem i creguem». També els qui havien estat crucificats amb ell l'injuriaven.

I arribada l'hora sexta, es van produir tenebres sobre tota la terra fins a l'hora nona. I a l'hora nona exclamà Jesús amb una forta veu: «Eloí, Eloí, lemà sabacthaní?» -que vol dir: «Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?». I sentint-ho alguns dels presents, deien: «Vegeu, crida Elies». I un, corrent i xopant amb vinagre una esponja, i posant-la en una canya, la hi donava a beure, tot dient: «Deixeu, vegem si ve Elies a baixar-lo». I Jesús, llançant una forta veu, expirà.

I el vel del santuari s'esquinçà en dos, de dalt a baix.

I veient el centurió, que estava al davant d'ell, que havia expirat així, digué: «Veritablement aquest home era Fill de Déu».

I hi havia també unes dones mirant des de lluny, entre les quals també Maria la Magdalena, i Maria, la mare de Jaume el Menor i de Josep, i Salomé, les quals, quan era a la Galilea el seguien i el servien, i altres moltes que, juntament amb ell, havien pujat a Jerusalem.

I arribat ja el vespre, com que era la Parasceve, que és la vigília del dissabte, vingué Josep d'Arimatea, membre notable del sanedrí, el qual també esperava el regne de Déu, i amb audàcia entrà davant Pilat i demanà el cos de Jesús. Però Pilat es va estranyar que ja fos mort, i havent fet cridar el centurió, li preguntà si ja era mort. I havent-ho sabut pel centurió, donà el cos a Josep. I aquest comprà un llençol, i baixant-lo, l'embolcà en el llençol i el posà en el sepulcre que estava excavat en la roca; i feu rodolar una pedra a l'entrada del sepulcre. I Maria la Magdalena i Maria la de Josep observaven on havia estat posat.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Veritablement aquest home era Fill de Déu»

Mn. Fidel CATALÁN i Catalán
(Terrassa, Barcelona, Espanya)

Avui, en la Litúrgia de la paraula llegim la passió del Senyor segons sant Marc i escoltem un testimoni que ens deixa esfereïts: «Veritablement aquest home era Fill de Déu» (Mc 15,39). L'evangelista té molta cura en posar aquestes paraules en llavis d'un centurió romà, que atònit, havia assistit a una més entre tantes execucions que li deuria tocar presenciar en funció de la seva estança en un país estranger i sotmès.

No deu ser fàcil preguntar-se què deuria veure en Aquell rostre —amb prou feines humà— com per emetre semblant expressió. D'una manera o altre deuria descobrir un rostre innocent, algú abandonat i potser traïcionat, a mercè d'interessos particulars; o potser algú que era objecte d'una injustícia enmig d'una societat no gaire justa; algú que calla, suporta i fins i tot misteriosament accepta tot el que li està venint al damunt. Potser, fins i tot, podria arribar a sentir-se col·laborant en una injustícia davant de la qual ell no mou ni un dit per impedir-ho, com tants altres que es renten les mans davant els problemes dels altres.

La imatge d'aquell centurió romà és la imatge de la Humanitat que contempla. És ensems la professió de fe d'un pagà. Jesús mor sol, innocent, colpejat, abandonat i confiat alhora, amb un sentit profund de la seva missió, amb les "restes d'amor" que els cops li han deixat en el seu cos.

Abans, però, en la seva entrada a Jerusalem, l'han aclamat com Aquell qui ve en el nom del Senyor (cf. Mc 11,9). La nostra aclamació d'enguany no és d'expectativa, il·lusionada i sense coneixement, com la d'aquells habitants de Jerusalem. La nostra aclamació s'adreça a Aquell que ja ha passat pel trànsol de la donació total i n'ha sortit victoriós. «Cal doncs, que siguem nosaltres els qui ens escampem davant de Crist, i no que espargim túniques o branques sense ànima o brots de plantes, coses totes aquestes que, després de solaçar per poc temps la vista, es marceixen; cal que ens hi escampem després de revestir-nos de la seva gràcia» (Sant Andreu de Creta).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «El meu Fill unigènit enamorat de la meva Voluntat, va voler ser veritablement i totalment obedient i es va lliurar, amb tota promptitud, a la mort afrontosa de la creu, i, amb aquesta santíssima mort, us va donar a vosaltres la vida, no amb la força de la seva naturalesa humana, sinó amb el poder de la seva divinitat» (Santa Caterina de Siena)

- «El poder de Déu en aquest món és un poder silenciós. La causa de Déu sembla estar sempre com en agonia. La seva glòria ha resultat ser aparença. Però la glòria del Crist, la glòria humil i disposada a patir, la glòria del seu amor, no ha desaparegut ni desapareixerà» (Benet XVI)

- «L'entrada de Jesús a Jerusalem manifesta la vinguda del Regne que el Rei Messies va realitzar per la Pasqua de la seva mort i Resurrecció. Amb aquesta celebració del diumenge de Rams, la litúrgia de l'Església obre la Setmana Santa» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 560)